

Bálint Tibor

PAROLES, PAROLES, PAROLES

JAJ, meg fogok halni! – mondta a szívéhez kapva, és elfehéredett ujjai szétágaztak a mellén, amint ott ült a tóparti asztalnál, előtte egy korsó sör. Két barátja, az író meg a rádióriporter vele hallgatózott ugyanazzal az aggodalommal, s csak akkor mozdultak meg, amikor látták, hogy ő mosolyogva, sietősen int: ne akadjanak fenn ezen, hiszen ővele gyakran megtörténik... Odabentről, a csónakházból kihallatszott a gépi zene – Dalida énekelt kellemes, de kissé már nap-szíttá hangon, mintha egész délután bárkában ringatózott volna hanyatt fekve, s most kiszikkadt volna:

– Paroles, paroles, paroles...

A dallam fölött látta a kiégett tekintetet és a megnyúlt arcot, amelyet a tévé képernyőjén is felismert, amikor utoljára hallotta énekelni őt a brassói könnyűzene-fesztiválon. Ez már akkor sem lepte meg, hiszen tudta, hogy kábítószerekkel pusztítja magát, s egy napon belesimul majd a marihuána halványkék ködébe... Mielőtt visszahajolt volna az asztal fölé, egy pillanatra még eléje tűntek annak a képeslapnak a fotói, amelyek Dalida milliomos férjének a temetését részletezték; vajon miért is lőtte agyon magát?...

– Paroles, paroles, paroles...

Szavak, szavak, szavak... Hiába mosolygott, hiába erőlködött udvariasan, mert immár csak önmagára tudott figyelni, s mihelyt módját lelte, föl is állt, és elköszönt a társaitól. Különös sejtés és szorongás fogta el; miközben feltűrt gallérú ballonkabátban, zsebre dugott kézzel ment a sétányon, úgy érezte, nem szabad kilépnie a rozsdás lombú fák alól a zajba, füstbe, tolongásba, mert akkor a saját kezével vágja el annak az óriási mesterséges szívnek a tápláló ereit, amelyet most a sétatér jelent számára, fáival, bokraival, fanyar, hűvös illatával...

Leült egy padra, fejét becsüngette a térdei közé, és mosolygott, mert a szorongására időnként másfajta érzés következett; valami zenő fényesség terjedt szét benne, hogy egyszerre érintkezzék éggel és földdel, átélve a lét kötöttségét és teljes eloldottságát, mégpedig oly

gyors váltakozásban, mintha a sors mindkét lehetőséget sürgetően fölkinálná, hogy válasszon, azonban tudta, hogy csak játék ez, a lélek utolsó önvigasztalása, káprázat, amelynek falai mögött súlyos rögök hullanak...

– Paroles, paroles, paroles...

Valaki ismét belökhett egy pénzdarabot a wurlitzerbe, mert Dalida feltápáskodva ismét énekelni kezdett; de többé nem tudott figyelni rá, mert miközben a szíve tájékát tapogatta, arra gondolt, hogy talán jobban kellett volna kímélnie magát: kevesebbet dolgozni, sosem éjszakázni, hat-nyolc cigarettánál többet nem szívni, fűszert, izgatószereket nem használni, kerülni a veszekedést, mérsékelten élni, s inkább befelé figyelni. Így oktatta a drága, jó Rafael Fülöp, és az ujjait fölemelte, mint a nádpálcát: ha nem ügyel magára, legfőbb öt éve van még hátra!...

És ő nem ügyelt, mert mások voltak a körülmények, semhogy ezt a beteg nyugdíjasra kiszabott életet élhette volna, és néha úgy rohant végig tíz emelet magasságában egy árva és magányos deszkán, hogy csak akkor pillantott alá a kék semmibe, amikor a kőművesek kiáltozni kezdtek, hogy az állás még nincs kész. És elszívott két doboz cigarettát reggeltől estig, de még hármat is, és őrjöngött, ha nem hozták idejében a cementet, épületvasat, téglát, ha tunyaságba fulladt a munka; és izgatószernek ott volt az ő szarrá ment házassága, azóta, hogy Irma többé nem akart hányódni mellette, elhagyta őt, és az anyjához költözött a kislánnyal, akit ma is azzal ámit, hogy ő mesepalotát épít a szerencseneknek Zambia-Bambiában...

Mi marad még, mivel enyhíthetne még az önvádon? „Számolnod többé semmivel sem lehet, itt már minden szám imaginárius!” Ismét elmosolyodott, és közben az estére gondolt, amikor újra Vele lesz a társaságban, azzal a szegénykével, aki éppúgy ég és föld között lebeg, mint ő most, s valami hasonló mese szerint a kisia képzetében bizonyára négereket gyógyít ugyancsak Zambia-Bambiában, vagy álmokat épít fekete könyvekből... És újra összeölelkeznek a táncban, de úgy, hogy ne legyen feltűnő, és az ő tekintete ezen az estén sem fogja kérdezni attól a másik tekintettől, hogy meddig kell még bujkálnia, hogy miért nem vállalja Éva is ugyanazt a világ előtt...

– Paroles, paroles, paroles...

Átöltözött, két fehér zsebkendőt is tett a zsebébe, s mielőtt elindult volna, megnézte, hogy könnyen hozzá lehet-e férni az igazolványához, ha útközben baj éri... Nem érzett sem görcsöt, sem nyilal-

lást, csupán a korábbi szorongás oldódott valami csöndes megindultsággá benne. Az utcai lámpák sápadt égőit szinte szikrázni látta, mindennek éles, határozott vonala volt előtte. Úgy szívta be a levegőt, mint aki tubákol, és az erjedt körte illatát valósággal kiszűrte az őszi nyirkosság és az ázott föld szagából...

A társaság már előmelegítette magát szilvóriummal, konyakkal, lengyel vodkával; örvendezve, zajosan fogadták, csak Éva került elő kissé később, kissé szégyenkezve, de csak még szebb volt pirosan izzó arca a könnyű, szilvakék ruha fölött, s mikor táncolni kezdtek, néma és szemérmes bocsánatkéréssel az ő vállára fektette a fejét, végigcirógatta az arcát, aztán fölpillantott rá kérdő-mosolyogva; de amikor látta, hogy ő is mosolyog, beszélni kezdett, s megint ugyanazokat a szavakat mondta:

– Most már igazán csak hetek vannak hátra... Ha eddig kibírtuk, ezután is kibírjuk... Utána minden szép lesz, jó lesz... Úgy lesz, ahogy te akarsz... Csak legyünk erősek, ne adjuk magunkat a világ szájára... Ne legyünk senkinek témája... Én felszabadult nő vagyok, de védenem kell az Etédy család presztízst; apám mégiscsak ismert név a tudományos világban...

– Paroles, paroles, paroles...

Íme, Dalida ide is követte őt, karjai ernyedten kígyóztak a leomló szőke haj között, valahol a magnó mögötti homályban. A társaság még az elején magukra hagyta őket, odaát röhíncselt, csörgette poharait a másik szobában, még az ajtó is beljebb volt hajtva; mindezt bizonyára tapintatból tették, szánalomból, megértésből, biztatásból, s mikor Éva föl nézett ugyanazzal a mosolygó s kissé meghatódott pillantással, arca szinte rázuhant az asszonyka forró arcára, s átkarolva egészen magához húzta őt, és csókolta, és még a könnye is eleredt izgatott kimerültségében.

Már nem is a zenére, hanem valami belső mámortól forgott; talán nem is volt abban semmi ritmus, de ki tudja, később, hogy mi és hogyan is történt oly rövid idő alatt... Mert a férfi tánc közben és csók közben egyszerre zengést hallott, éles fény sistergett át a szobán, de ebben a káprázatban ő már a levegőt ölelte, és a szája megtelt pergelt cukor ízével: egy percig még úgy érezte, hogy emelkedik, testetlenül száll fölfelé, aztán hirtelen zuhanni kezdett, és sötétség vette körül... Éva sikoltozására összeszaladt a társaság, a mérnököt átnyalábolták és végigfektették a heverőn; valaki vízárt szaladt a konyhába, valaki a nulla-hatott tárcsázta, valaki háromszor is elkialtotta:

– Mesterséges lélegzést a szájon keresztül!...

Éva tudta, hogy ez neki szól, hiszen ő az orvos, s mindjárt félre is húzódtak előle, de ő csak állt dermedten, szájában az iménti csókok ízével; talán épp emiatt fogta el oly bénító zavar, hogy nem mert a kedves férfi szájára hajolni; rettegett, hogy ha minden mozdulatával, minden izgalmával levegőt, életet igyekszik lehelni belé, kiszolgáltatja magát a jelenlévőknek... És nézte elködösödő szemmel, tehetetlenül, ahogy a férfi arca egyre feketedve lemerül előtte, mint egy kalapált, szigorú maszk a víz alá.

„Paroles, paroles, paroles...”

– Zárjátok már le azt a kurva magnót! – ordította egy férfi, zokogásba fulladt hangon.

(Forrás, 2002/4.)